

Judit Kristensen

FREDRIK ROOS STIFTELSE 2022

---

i samarbeide med / in collaboration with

ARTIPELAG

Insida pärm / Inside cover

Nygatan 67, 90331, 2021, (detalj / detail)

Färgpenna på kartong / Colored Pencil on Cardboard, 32 x 17 cm

Innehåll / Content

9

FÖRORD AV FREDRIK ROOS STIFTELSE
/ FOREWORD BY FREDRIK ROOS FOUNDATION
Axel Roos, Styrelseordförande / Chairman

13

FREDRIK ROOS STIPENDIAT 2022
/ FREDRIK ROOS GRANT HOLDER 2022
Bo Nilsson, Museichef / Museum Director, Artipelag

20

BIOGRAFI / BIOGRAPHY

23

I SAMTAL MED / IN CONVERSATION WITH
JUDIT KRISTENSEN
Iselin Page, Intendent / Curator, Artipelag

37

SITTING ON A BORDERLINE
*Lisa Torell, Post Doc Researcher,
Konsthögskolan i Umeå / Umeå Art Academy*

95

OM FREDRIK / ABOUT FREDRIK
Lilith Waltenberg, journalist / Journalist

Förord – Fredrik Roos Stiftelse

M

an hade kunnat tro att vi var redo att gå mot ljusare tider nu när våren är i antågande och pandemin förhoppningsvis släppt greppet om samhället. Det är därför oerhört sorgligt att se nya problem i vår omvärld skapade av krafter som får den demokratiska världen att förfäras – Rysslands krig mot Ukraina är något vi inte sett på generationer och det kommer att påverka oss alla. I oroliga tider krävs motkrafter till kaos och skapande är en av dessa krafter. Vi är tacksamma över att ha möjlighet att stödja detta tillsammans med Artipelag. Förhoppningsvis kan vi ge er en upplevelse som för en stund tar fokus från det hemska.

Fredrik Roos Stipendium tilldelas yngre nordiska konstnärer, företrädesvis verksamma inom måleri och/eller skulptur.

Judit Kristensen tilldelas Fredrik Roos Stipendium 2022 för sitt aktuella och unika konstnärskap.

I Judit Kristensens målningar är det svårt att inte tänka på den pandemi som vi just har genomlevt under de två senaste åren. Men hennes målningar genomsyras inte av en känsla av den desperata ensamhet som präglat tidens anda. Tvärtom utmärks Judit Kristensens målningar av en kyla som ger dem en närmast observerande och analytisk karaktär. Det framstår inte som särskilt förvånande med tanke på att Judit Kristensen innan sin konstnärliga utbildning utbildade sig till psykolog vid Umeå universitet. Hennes närmast kliniska förhållningssätt till dessa emotionella känslotillstånd vittnar om en djup kunskap om det mänskliga psyket.

Det är med stor glädje vi tilldelar Judit Kristensen Fredrik Roos Stipendium och hälsar henne välkommen till Artipelag.

Arbetet med att identifiera och välja bland all den talang som finns på våra konsthögskolor är ett samarbete mellan lärosäten, Artipelag och Fredrik Roos Stiftelse. Stort tack till konsthögskolorna för årets nomineringar, till Artipelag för vårt samarbete och samtal kring kandidaterna samt till Lisa Torell, tidigare Post Doc Researcher på konsthögskolan i Umeå, för hennes välskrivna text om Judit Kristensen.

AXEL ROOS

Styrelseordförande,
Fredrik Roos Stiftelse

Foreword – Fredrik Roos Foundation

One would have thought that we were heading towards better times as spring approaches and the pandemic, hopefully, has loosened its grip on society. That is why it is so unspeakably sad to see how new problems are created by forces that make the democratic world shudder in horror – Russia’s war against Ukraine is something we have not witnessed in generations and which will affect us all. Uncertain times require counter forces against the chaos and creative activities are one of these forces. We are grateful to be able to support such endeavours in collaboration with Artipelag. We hope to provide you with an experience that will momentarily divert the focus from the horrors.

The Fredrik Roos Art Grant is awarded to young, Nordic artists, primarily active in the fields of painting and/or sculpture.

Judit Kristensen is awarded the 2022 Fredrik Roos Art Grant for her topical and unique artistic practice.

Judit Kristensen’s paintings inevitably provoke thoughts of the pandemic that has ravaged the world during the last two years. However, her paintings are not infused with the sense of desperate loneliness that has characterised this troubled time. On the contrary, Judit Kristensen’s paintings are distinguished by a coldness that lends them an almost observing and analytical character. Which is perhaps not surprising when one learns that Judit Kristensen, before she embarked on her artistic education, trained as a psychologist at Umeå University. Her almost clinical manner of relating to these emotional states bear witness to a deep understanding of the human psyche.

Installationsbild / Installation image, Bildmuseet, 2021

Installationsbild / Installation image, Eighteen Gallery, 2018

It is with great pleasure that we congratulate Judit Kristensen on the 2022 Fredrik Roos Art Grant and welcome her to Artipelag.

The work involved in identifying and selecting candidates among the talent that exists at our art academies is a collaboration between higher education institutions, Artipelag and the Fredrik Roos Foundation. We would like to extend a heartfelt thank you to the art academies for this year's nominations, to Artipelag for our collaboration and discussions on the candidates, and to Lisa Torell, previous Post Doc Researcher at Umeå Academy of Fine Arts, for her well-written essay on Judit Kristensen.

AXEL ROOS

Chairman,
Fredrik Roos
Foundation

Fredrik Roos stipendiat 2022

U

nder det moderna konstlivets framväxt i Sverige var antalet konstutbildningar inte särskilt stort. Det var Kungl. Konsthögskolan och Konstfack i Stockholm och Valand i Göteborg som var de mest profilerade. Man kunde till och med identifiera en konstnärs stil efter vederbörandes konstutbildning. Lite schematiskt har det påståtts att Stockholm hade en inriktning som var fokuserad på formen, medan Valand var mer inriktad mot färgen, därav namnet Göteborgskolorismen. Nu skall man dock inte ta sådana schabloner alltför bokstavligt. Det finns emellertid en sanning i att skolans professorer var betydelsefulla förebilder för studenterna. Fortfarande är begrepp som (Endre) Nemesleiv och (Ragnar) Sandbergelev något som lever kvar som en kvalitetsstämpel.

Idag är situationen annorlunda. Antalet konsthögskolor har utökats till att också omfatta Umeå och Malmö. Dessutom har konstscenen utvidgats på ett globalt sätt. Det är inte längre möjligt att precisera vilken konsthögskola en elev kommer från och det är ännu svårare att koppla samman en elev med en professor.

Judit Kristensen har fått sin utbildning på Umeå Konsthögskola och där avlagt masterexamen 2021. Det är emellertid svårt att finna spår från konsthögskolan i Umeå i hennes arbete och ännu svårare att upptäcka reminiscenser av någon lärare som fungerat som mentor. Kort sagt framstår Judit Kristensen som en synnerligen individuell konstnär som inte har några förbindelselänkar till platsen där hon fått sin utbildning. Hennes konstnärskap känns inte ens en gång svenskt. Det förefaller snarare som om det skulle kunna ha tillkommit precis var som helst i den västerländska världen. Det vore intressant att veta om Judit Kristensens målningar har förändrats efter flytten från Umeå till Antwerpen. Jag misstänker att så inte är fallet. Kanske är det av den enkla anledningen att hennes målningar i första hand inte är representationer av en yttre verklighet, utan mera av en form av inre känslomässiga tillstånd.

Judit Kristensens målningar består av rumsliga interiörer som inte är särskilt väl komponerade. De tycks snarare vara tillfälliga utsnitt som tillkommit på ett närmast slumpmässigt sätt. Rummen framstår som

BO NILSSON

Museichef,
Artipelag

▲
Installationsbild / Installation image,
Eighteen Gallery, 2018

◀◀
Konstnärens ateljé / The artist's studio

tillplattade av ett gulgrönt artificiellt ljus som inte härstammar från en naturlig källa utan snarare från datorskärmen eller en TV-apparat som alstrar ett överkligt sken som färgar in hela interiören. I dessa flacka rumsbildningar förekommer också några av vår samtids mest vanliga föremål såsom datorer, Coca-Cola-flaskor, TV-skärmar, kort sagt föremål som framstår som synnerligen lika var man än befinner sig. Dessa föremål är inte heller särskilt måleriska till sin karaktär som äldre tiders stillebenmåleri, där frukter och tyger satte konstnärens tekniska skicklighet på prov och utgjorde en utmaning för betraktaren att tolka till synes disparata föremål till en begriplig ikonografi som rymde både det kontemplativa och moraliska. De föremål som förekommer i Judit Kristensens målningar är svåra att identifiera på det symboliska planet. De framstår som vardagliga ting som framställs utan metafysiska dimensioner och förstärker känslan av ensamhet framför en skärm som tycks vara kommunikationen med yttvärlden.

I Judit Kristensens målningar är det svårt att inte tänka på den pandemi som vi just har genomlevt under de två senaste åren. Men hennes målningar genomsyras inte av en känsla av den desperata ensamhet som präglat tidens anda. Tvärtom utmärks Judit Kristensens målningar av en kyla som ger dem en närmast observerande och analytisk karaktär. Det framstår inte som särskilt förvånande med tanke på att Judit Kristensen innan sin konstnärliga utbildning utbildade sig till psykolog vid Umeå universitet. Hennes närmast kliniska förhållningssätt till dessa emotionella känslotillstånd vittnar om en djup kunskap om det mänskliga psyket.

Det är med stor glädje vi gratulerar Judit Kristensen till Fredrik Roos-stipendiet 2022 och hälsar henne välkommen till Artipelag.

Fredrik Roos' Grant Holder 2022

During the emergence of modern art there were few art academies in Sweden. The most important ones were the Royal Institute of Art and the University of Arts, Crafts and Design (Konstfack) in Stockholm and the Valand Academy in Gothenburg. At the time, it was possible to identify an artist's style according to the education they had received. In somewhat simplified terms, Stockholm was focused on form while Gothenburg put the emphasis on colour, which resulted in the School of the Gothenburg Colourists. Needless to say, this is a broad generalisation but nevertheless, there is some truth in the assertion that the professors of the academies served as important role models for the students. One still employs epithets such as "a student of Endre Nemes" or "a student of Ragnar Sandberg" as a stamp of quality.

Today, however, the situation is different. The number of art academies has increased to include Umeå and Malmö and the art scene has expanded globally. It is no longer possible to identify an artist as a student of a specific academy and it is even harder to relate an artist to a specific professor.

Judit Kristensen received her artistic education at the Academy of Fine Arts, Umeå, where she obtained her master's degree in 2021. It is not easy to identify traces from the Umeå Academy in her work and even harder to discern any professorial influence. In other words, Judit Kristensen appears as a highly individual artist with no attachment to the site of her training. In fact, her artistic practice does not even feel Swedish. It is almost as if she could have sprung from anywhere in the Western world. It would be interesting to know if her painting changed after she moved from Umeå to Antwerp. I suspect not. And the reason for that may quite simply be because her paintings are not primarily representations of a physical reality but rather more depictions of emotional states.

The subject matter of Judit Kristensen's paintings are interior spaces. Not excessively well composed, they rather look as if they were episodic glimpses of an almost random nature. The spaces appear flattened out by a yellow-green artificial light, originating not from

BO NILSSON

Museum Director,
Artipelag

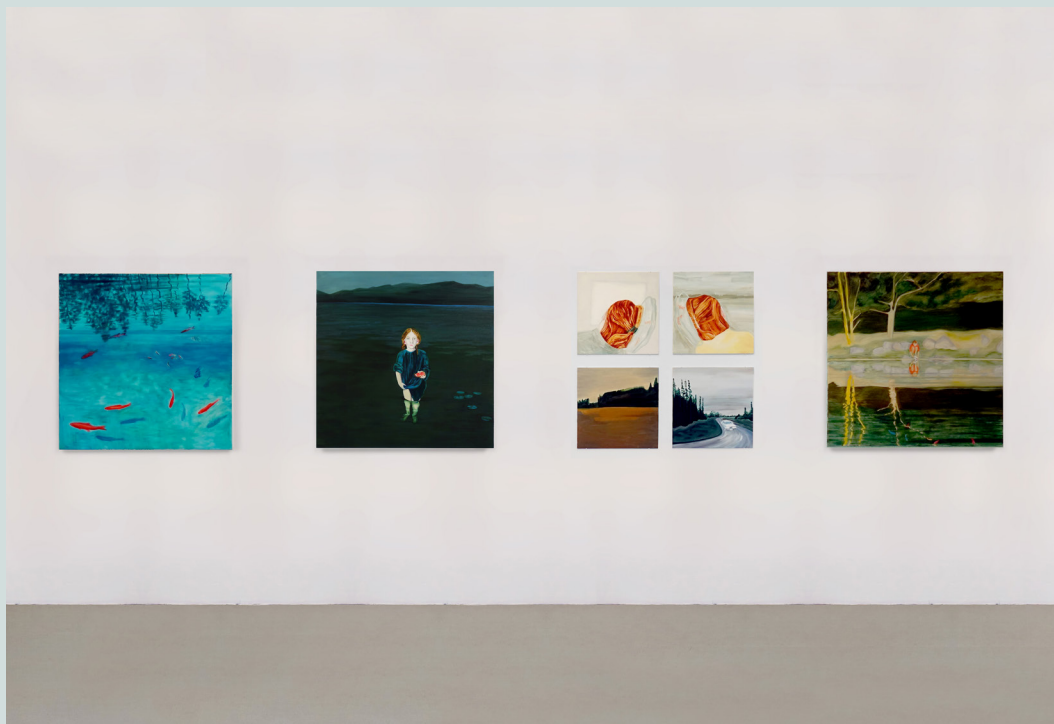
natural sources but from computer or television screens, which infuses the pictorial space with an unreal gleam. These flat spatial constructions feature a number of contemporary quotidian objects, such as computers, Coca-Cola bottles, television screens, in brief, objects whose appearance is more or less identical wherever they appear. Neither is the character of the objects particularly painterly, when contrasted with paintings of older still lifes that tested the skills of painters and presented a challenge to the viewer, who had to interpret the objects and organise them into a comprehensive iconography that encompassed both the contemplative and the ethical. Producing a symbolic interpretation of the objects that occur in Judit Kristensen's paintings presents a formidable challenge. Appearing to be everyday objects devoid of metaphysical dimensions, they accentuate the feeling of loneliness in front of a screen that seems to be the only port of communication with the exterior world.

Judit Kristensen's paintings inevitably provoke thoughts of the pandemic that has ravaged the world during the last two years. However, her paintings are not infused with the sense of desperate loneliness that has characterised this troubled time. On the contrary, Judit Kristensen's paintings are distinguished by a coldness that lends them an almost observing and analytical character. Which is perhaps not surprising when one learns that Judit Kristensen, before she embarked on her artistic education, trained as a psychologist at Umeå University. Her almost clinical manner of relating to these emotional states bear witness to a deep understanding of the human psyche.

It is with great pleasure that we congratulate Judit Kristensen on the 2022 Fredrik Roos Art Grant and welcome her to Artipelag.

◀◀
Konstnären ateljé / The artist's studio

Installationsbild / Installation image,
Galleri Syster, 2020
▼

Biografi

Judit Kristensen har nyligen avlagt masterexamen i konst vid Konsthögskolan i Umeå. Hon bor och arbetar i Antwerpen, Belgien. Trots att hon är nyutexaminerad har hennes konst redan väckt ett enormt intresse. Bland hennes senaste separatutställningar märks Örnsköldsviks konsthall, Alta Art Space i Malmö, Galleri Syster i Luleå och Galleria Centofiorini i Civitanova Marche. Hon har deltagit i ett flertal gruppställningar, inklusive på Eighteen Gallery i Köpenhamn, PLUS-ONE Gallery och Sofie Van de Velde Gallerys Wunderwall i Antwerpen, Golsa Gallery i Oslo, Diskus Gallery i Aalst och Hole Gallery i New York. Kristensen har också tilldelats stipendier från Eva och Hugo Bergmans minnesfond genom Kungl. Konstakademien, KiK genom Örnsköldsviks museum och konsthall, SamArtBete av Galleri Syster, och Umeå kommuns rese- och kulturstipendium. Hon är representerad i ett flertal offentliga samlingar, däribland Skellefteå kommun, Luleå kommun och Statens konstråd.

I Kristensens arbeten förvandlas betraktaren till en voyeur som tittar på känslomässigt laddade scener som utspelar sig i hemmiljöer och kretsar kring vardagliga händelser. Hon berättar om hur man inte lämnar lägenheten på två veckor och bygger högar av fimpar när depressionen övergår till uttråkning. Arbetena bjuder in betraktaren till en inre värld med mörka och ljusa fantasier samt till en yttre värld med Netflix, Coca-Cola-flaskor, Cheerio-skålar och iPhones.

Trots att det kan tyckas som om det finns en självbiografisk dimension i Kristensens arbeten så verkar de inte vara gestaltningar av konstnärens omgivning utan snarare iscensättningar som konstrueras i syfte att skapa en känslframkallande atmosfär. Detta drar paralleller till samtida målare som Salman Toor, Jill Mulleady och Felix de Clercq som också arbetar med visuell autofiktion.

STIPENDIAT Judit Kristensen

FÖDD 1990, Umeå, Sverige

BOR & ARBETAR Antwerpen, Belgien

Biography

Kristensen recently received her Master's degree in Fine Art from Umeå Art Academy. She currently lives and works in Antwerp, Belgium. Despite being a recent graduate, a massive interest around her work has already been established. Her latest solo exhibitions include Örnköldsviks Konsthall; Alta Art Space, Malmö; Galleri Syster, Luleå; and Galleria Centofiorini, Civitanova Marche. She has participated in several group exhibitions including at Eighteen Gallery, Copenhagen; PLUS-ONE Gallery and Sofie Van de Velde Gallery's Wunderwall, Antwerp; Golsa Gallery, Oslo; Diskus Gallery, Aalst; and the Hole Gallery, New York. Kristensen is also the recipient of grants from the Eva and Hugo Bergman Memorial Fund from the Royal Academy of Art in Stockholm, KiK from Örnköldsviks Konsthall, SamArtBete from Galleri Syster, and the Municipality of Umeå's Culture and Travel grant. She is represented in several public collections including Skellefteå Municipality, Luleå Municipality and Public Art Agency Sweden.

Kristensen's works place the viewer in the position of a voyeur to emotionally charged narratives that play out in the intimacy of private domestic space. The subject matter revolves around mundane existence. She tells stories about not leaving the apartment for two weeks and building stacks of cigarette stubs when depression turns into boredom. Her works invite the viewer into an interior world with dark and light fantasies as much as an exterior world with Netflix, Coca-Cola bottles, Cheerio bowls and iPhones.

Even though there appears to be an autobiographical strand to her works, they do not seem to be depictions of surroundings but rather implemented or staged visions built to create a visual outcome or an emotion evoking atmosphere. This draws parallels to contemporary painters working with visual autofiction, such as Salman Toor, Jill Mulleady and Felix de Clercq.

GRANT HOLDER Judit Kristensen
BORN 1990, Umeå, Sweden
LIVES & WORKS Antwerp, Belgium

I samtal med Judit Kristensen

Iselin Page:

Grattis till Fredrik Roos-stipendiet! Det ska bli jättespännande att få jobba med dig och lära känna dig och ditt konstnärskap. Något av det första jag tänkte fråga om, som slog mig när jag såg dina verk, är din bakgrund från psykologin. Innan du började studera på konsthögskolan läste du fem år till psykolog. Vad tog du med dig därifrån till konsthögskolan och hur har ditt intresse för psykologi påverkat ditt konstnärskap?

Judit Kristensen:

Tusen tack för det, jag är väldigt glad och ser fram emot att arbeta med er! Jag återkommer till att försöka gestalta något slags psykologisk plats, ett mentalt rum eller tillstånd, och det finns nog alltid en existentialistisk kärna i de verk jag vill göra, men jag vet inte om det är påverkat av ett intresse för psykologi eller av min utbildning. Jag tror faktiskt inte att det är det. Det är en svår fråga tycker jag, svårt att föreställa sig hur ens förhållningssätt skulle vara utan en viss erfarenhet eller kunskap. Och både konst och psykologi är så abstrakt, svårt att avgöra vart den ena börjar och den andra slutar.

Iselin Page:

Det är kanske förståeligt att betraktaren drar paralleller mellan din konst och psykologin. För att förstå ett konstnärskap försöker man ju ofta placera det i en kontext som ger mening. När jag såg dina verk tänkte jag också mycket på de senaste åren som har varit präglade av pandemin. Verken framstår som väldigt relevanta i sin samtid. Nu har ju pandemin gått över i en ny fas, men tyvärr upplever vi en tid i Europa präglad av flera katastrofer, senast den fruktansvärda ryska invasionen av Ukraina. Ett krig som har skakat om hela den europeiska befolkningen. Nu tänker jag inte göra det här till en politisk fråga, men jag är ändå nyfiken på om din konstnärliga praktik speglar ett omvärldsbevakande förhållningssätt?

TID & PLATS

Följande samtal ägde rum som en brevväxling via epost mellan årets Fredrik Roos-stipendiat Judit Kristensen, som är baserad i Antwerpen, och Iselin Page, intendent på Artipelag.

Judit Kristensen:

Det finns någon slags självbiografisk rot i de verk jag gör, och jag plockar in aspekter från min omvärld och tid som jag tror kan hjälpa mig mot något jag söker efter. Jag har sedan väldigt ung ålder varit intresserad av någon slags alldaglig existens som en coronatillvaro varit gynnsam för. Jag har varit intresserad både av att själv skildra och av att ta del av andras skildringar av mer triviala aspekter av tillvaron. När jag var tolv brukade jag ta bussen från byn till stan och gå till Gallerix för att stå framför en affschreproduktion av *Nighthawks* av Edward Hopper, och jag är väldigt svag för Jean-Baptiste-Siméon Chardins vardagsscener eller hela Matt Bollingers konstnärliga produktion. Jag vet inte riktigt varför jag vill skildra den sortens tillvaro. Jag har tänkt på det och funderat på om jag önskar att jag fick förbinda de ensammaste och tråkigaste aspekterna av min existens med en genom kultur berättad kollektiv historia om vad livet består av. Hur som helst så har en coronatillvaro varit en inspirerande tillvaro, haha. Jag har också länge varit intresserad av något slags mentalt rum, att försöka skildra klaustrofobiska, tvetydigt hotfulla privata hemmiljöer eller sömnproblem och upplevelsen av att dagar och nätter flyter ihop, vilket också coronatiden varit gynnsam för. Men utöver det vet jag inte om jag har ett särskilt omvärldsbevakande förhållningssätt, det är i alla fall ingenting jag söker efter.

Förutom att det så klart finns en medvetenhet om att ett konstverk relaterar till en omgivning och förstås i en kontext, vilket jag tänker att alla kulturutövare har något slags förståelse för. Jag tänker ibland att jag kanske lämnar något som andra förstår utifrån sina personliga erfarenheter och associationer, och det tycker jag är väldigt fint, som att en speciell konstkommunikation kan få finnas, och en samhällskontext eller världsbild är ju något man måste förstå att en betraktare kommer vara påverkad av i uppfattningen om ett verk.

Iselin Page:

Förutom dina motiv och teman tycker jag också väldigt mycket om din stil och har speciellt lagt märke till de stora öppna ytorna i teckningarna samt färgpaletten i målningarna. Tittar man på dina äldre verk känns det ändå som att du hittade din stil rätt tidigt i din konstnärliga karriär. Jag skulle vilja veta lite mer om ditt intresse och förhållnings-sätt till måleri och teckning. Har du alltid varit intresserad av att uttrycka dig visuellt?

Judit Kristensen:

Tack så mycket, vad fint att läsa det. Ja, det har jag. Min tio år äldre syster brukar berätta för mig att jag tecknade så mycket som bebis att hon som tioåring var rädd att hennes lillasyster hade fötts sinnessjuk. Jag låg tydligen mest på golvet och maniskt producerade teckningar med horror vacui-kompositioner av huvudfotingar, med en hängivenhet och ett penngrepp som hon brukar säga såg absurt ut för en bebis som knappt kunde gå, och hon försökte tydligen utan mina föräldrars vetskap hålla mig undan från pennor och papper för att hon var så orolig för min psykiska hälsa, haha. Som barn brukade jag också klippa mycket från färgade papper och göra visuella berättelser, och jag har alltid uppskattat en penna och papper om språk känts otillräckligt.

Jag har också länge haft en väldigt stor beundran och kanske överdriven romantisering av visuell kommunikation. Något som var betydelsefullt för mig var att hitta mina två första favoritkonstnärer. Den första hittade jag när jag var tolv och bläddrade i backar i en skiv-affär. Jag hade just upptäckt musik och var ganska nördig, och jag såg teckningen på omslaget till *Cherry Kicks* av Caesars Palace. Det var en flicka i bakgrunden på omslaget som gjorde något jag inte förstod men ändå kände en kraftig samhörighet med, vilket öppnade dörren för mig för vilka frekvenser något visuellt kan kommunicera inom. Jag köpte skivan så jag kunde få fortsätta titta på den. När jag kom till flickrummet insåg jag att teckningen var dålig, enligt de mätinstrument jag fått lära mig av mina bildlärare. Huvudena var för stora, fötterna för små, flickan i bakgrunden som jag var förtrollad av verkade sitta men hade ingen stol. Jag blev irriterad, för jag minns att jag hade en känsla av att konstnären visste att händerna var för små och hade låtit det vara. Jag fortsatte att titta på omslaget jag använt mina veckopengar på, och

efter ett tag fick jag en känsla av att jag förstod något mina bildlärare och kanske hela vuxenvärlden inte förstod. Något visuellt kunde erbjuda en magi som inte var likställt med anatomisk korrekthet, det fanns någonting annat som var målet, någonting annat man skulle jaga, som jag inte har någon aning om vad det är, men jag har nog jagat det sedan dess, och jag hoppas jag får göra det resten av livet.

Den andra favoritkonstnären jag hittade var tecknaren till barnböckerna om Sailor och Pekka. Jag brukade läsa dem som ung tonåring för min systerdotter och blev fånglad av teckningarna, jag tror vi båda blev det. Det fick mig att göra egna äventyr också om mig och henne. En dag slog det mig att jag hade två favoritkonstnärer och kanske var intresserad av konst, och att jag borde lära mig namnen på dem, i alla fall se vilka de var. Jag kollade först på barnboken, den hade Jockum Nordström gjort. Sen öppnade jag CDn och kikade i lilla häftet, och när jag läste samma namn kunde jag inte tro det. Det kändes så absurt att ha plockat ut samma person ur det myller av visuella intryck som världen erbjöd. För dig och mig nu är det så klart logiskt att känna igen en konstnär i olika sammanhang, men för mig som tolvåring kändes det som magi att mina två favoritkonstnärer var samma person. Det byggde något slags allians mellan mig och något jag trodde jag var ensam om att ha hittat, ett tonårssjälvförtroende och skydd mot själv-censur, det var betydelsefullt.

Iselin Page:

Vilken historia och upplevelse. Det ger ju så mycket mening nu, att du tittade på Jockum Nordström när du var ung. Väldig kul är det också att du kan spåra ditt intresse för konst tillbaka till barndomen. Som en avslutande fråga är jag nyfiken på vart vägen går vidare för dig. Hur ser framtiden ut och finns det några idéer eller projekt som du vill dela med dig av?

Judit Kristensen:

Vad fint, tack för det. Ja, det är viktigt med tonårsidoler tror jag. Jag är glad för dem jag hade. Jag bor i Antwerpen sedan oktober, det är jag glad för, jag har en ateljé och en lägenhet som jag förutom en och annan timme på bar går emellan. Det har varit ett ganska trevligt liv. Och en och annan tur på utställningar. Antwerpen har en spännande konstscen. Jag var nyfiken på den från Sverige och nu är jag glad att få ta del av den. Jag kommer nog spendera lite tid här innan jag kommer tillbaka till Sverige. Antwerpen är också så trevligt placerat i Europa. Idag har jag varit i en stad som heter Aalst och lämnat målningar till en privat konsthall för en grupputställning som har vernissage i helgen, som det ska bli kul att vara med i, och dagen efter den öppnar åker jag till Sverige för att hänga en utställning på Örnsköldsviks konsthall som jag ser fram emot. Men tyvärr är nog båda dessa utställningar gamla nyheter när den här publikationen tryckts. En framtidsplan som är planerad till veckan efter utställningen på Artipelag öppnar är en utställning i London, med en grupp jag är väldigt glad av att få vara en del av, men i skrivande stund är den inte annonserad ännu. Och efter det är de flesta projekt jag ser fram emot tråkigt nog "oannonserade". Men jag hoppas att framtiden innebär att jag får fortsätta arbeta med konst, och jag är verkligen livslångt tacksam för hur förutsättningarna för det förbättrats tack vare detta stipendium.

Judit Kristensen i sin ateljé / in her studio

In conversation with Judit Kristensen

Iselin Page:

Congratulations on the Fredrik Roos Art Grant. I'm very excited to be working with you and getting to know you and your art. To begin with, I'd like to ask you about your background as a psychologist. Before you embarked on your art studies, you trained as a psychologist for five years. How has your interest in psychology affected your artistic practice?

Judit Kristensen:

Thank you so much. I'm really looking forward to working with you, too. In my art, I'm trying to depict some kind of psychological site, a mental space or condition, and there is always probably an existential core to the work I want to create. But I don't know if it's because of my interest in psychology or my training. In fact, I don't think so. It's a difficult question - it's difficult to imagine how one's approach would have been without specific experience or knowledge. Both art and psychology are so abstract. It's not easy to say where one begins and one ends.

Iselin Page:

It's perhaps understandable that viewers try to make a connection between your work and psychology. In order to understand an artistic practice one usually tries to locate it in a context that provides meaning. When I first saw your works I thought a lot about the last couple of years and the pandemic. The works seem very relevant for the time. The pandemic has now moved into a new phase, but unfortunately we are still experiencing a difficult time in Europe, marked by various catastrophes, lately the terrible Russian invasion of Ukraine. A war that has shaken the entire European population. I don't want to turn this into a political issue, but I'm still curious to hear if your artistic practice reflects what's going on in the world?

TIME & PLACE

This is an email conversation between this year's recipient of the Fredrik Roos Art Grant, Judit Kristensen, based in Antwerp, and Iselin Page, curator at Artipelag.

Judit Kristensen:

There is some kind of autobiographical basis to my work, and I add aspects from world events and the time I live in, which I believe can help me on the way towards what I'm looking for. Ever since I was a child, I've been interested in some kind of mundane existence. Living through Covid was very good in this respect. I have been interested both in depicting, and in looking at other depictions of, the more trivial aspects of life. When I was twelve, I used to take the bus from the village where I lived to town and go to Gallerix and look at a poster reproduction of Nighthawks by Edward Hopper. I also have a soft spot for Jean-Baptiste-Siméon Chardin's domestic interiors and for everything Matt Bollinger does. I don't really know why I want to render this sort of life. I've been thinking about it and maybe I wish I was able to connect the most lonely and boring aspects of my life to a collective story of what life consists of, told through culture. Be that as it may, living through Covid has been an inspiring existence, ha-ha. I have also long been interested in a kind of mental space - trying to represent claustrophobic and ambiguously menacing environments of a private or domestic nature, or sleep problems and the sensation of how days and nights blur together, which has also benefited from the time of Covid. Other than that, I don't know if my work reflects what's going on in the world. Anyway, it's nothing I'm looking for.

Apart from the obvious fact that I am aware that an artwork relates to its surroundings and is understood in a context, which I believe every artist has some kind of understanding of. Sometimes I think that perhaps I show something that other people interpret based on their personal experiences and associations, which I think is very nice. It's as if there is a special type of art communication. One has to be aware of the fact that a viewer's social context and understanding of the world will affect the way they relate to an artwork.

Iselin Page:

In addition to your motifs and themes, I'm also very fond of your style and I have especially taken note of the large, open spaces in your drawings as well as the colour scheme of the paintings. Looking at your older works, it feels as if you found your style early in your artistic career. I would like to hear a bit more about your interests and how you relate to painting and drawing. Have you always been interested in expressing yourself visually?

Judit Kristensen:

Thank you. That was nice to hear. Yes, I have. My ten-year-older sister used to tell me that when I was a baby I drew so much that she, who was ten, was afraid that I had been born with a mental illness. Apparently, I was always sitting on the floor manically producing horror-vacui drawings of stick figures with a dedication and a pen grip that seemed absurd for a baby who could hardly walk. I'm told that she, without telling our parents, tried to keep me away from pens and papers because she was concerned for my mental health, ha-ha. As a child I also used to make cut-outs from coloured paper and create visual stories, and I have always appreciated pen and paper when verbal language has felt inadequate.

I have also long admired and perhaps exaggeratedly romanticised visual communication. A significant thing for me was how I discovered my first two favourite artists. The first one I stumbled upon when I was 12 and was browsing CDs in a record shop. I had recently discovered music and was something of a nerd, and I saw the drawing on the cover of Caesars Palace's *Cherry Kicks*. There was a girl in the background that was doing something I didn't understand but still felt a great affinity with, which opened the door for me to the kind of frequencies visual things can communicate on. I bought the record so I could continue looking at the cover. When I returned to my bedroom I realised that the picture was bad, according to the standard I had learned from my art teachers. The heads were too large, the feet too small, the girl in the background, who had enchanted me, appeared to be seated but there was no chair. I was irritated, because I remember that I had had a feeling that the artist knew that the hands were too small and had left it like that. I continued looking at the cover, which I had spent my pocket

money on, and after a while I thought that I understood something my arts teachers, and perhaps the entire adult world, didn't understand. Something visual could offer some type of magic that was not equated with anatomical correctness. The goal was something else, one was looking for something else and I had no idea what it was. But I think I have been looking for it ever since and I hope I will be able to do so for the rest of my life.

The other favourite artist I discovered was the illustrator of the children's books about Sailor and Pekka. As a young teenager, I used to read them for my niece and was completely captured by the drawings. I think we both were. This made me create my own adventures, about me and about her. One day I realised that I had two favourite artists so perhaps I was interested in art, and I should learn the names of them, or at least find out who they were. First I checked the children's book, which had been illustrated by Jockum Nordström. Then I opened the CD and looked at the booklet – and when I saw the same name I couldn't believe it. It felt so absurd that I had picked the same artist from the abundance of visual impressions offered by the world. Of course, for us, now, it's obvious that one recognises an artist in different contexts, but for me as a twelve-year-old it felt like magic that my two favourite artists were the same person. It established a kind of alliance between me and something I thought I was the only one who had discovered it. It gave me self-confidence and provided protection against self-censorship. It was significant.

Iselin Page:

What a story and experience. It provides so much meaning now, that you were looking at Jockum Nordström when you were young. It's nice that you can trace your interest in art back to your childhood. Finally, I'm curious as to how you see your career going forward. What does your future hold? Any ideas or projects that you would like to share with us?

Judit Kristensen:

Yes, teenage idols are important, I think. I'm pleased with the ones I had. Since October I have lived in Antwerp, which I'm happy about. I have a studio and a flat, between which, apart from the odd hour at a bar, I walk. It's been a rather pleasant life. I've seen some exhibitions. Antwerp has a vibrant art scene. I was interested in it while I was still in Sweden, and now I'm happy to be able to participate in it. I will probably stay here for a while before I return to Sweden. Antwerp is also excellently located in Europe. Today I visited a city called Aalst and delivered some paintings to a private art gallery for a group exhibition, which will open this weekend and which I'm happy to contribute to. The day after the opening I will travel to Sweden to install an exhibition at Örnsköldsviks Konsthall, which I'm looking forward to. Both these shows will probably be old news by the time this book is published. The week after the exhibition at Artipelag there is an opening of a group show in London, which I'm thrilled to be part of. It has not been announced yet. After this, most of the projects I'm looking forward to are unfortunately still under wraps. However, I hope I will be able to continue working with art and I am forever grateful for how the conditions have been improved thanks to this grant.

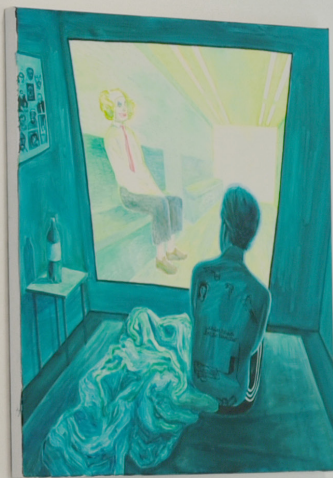

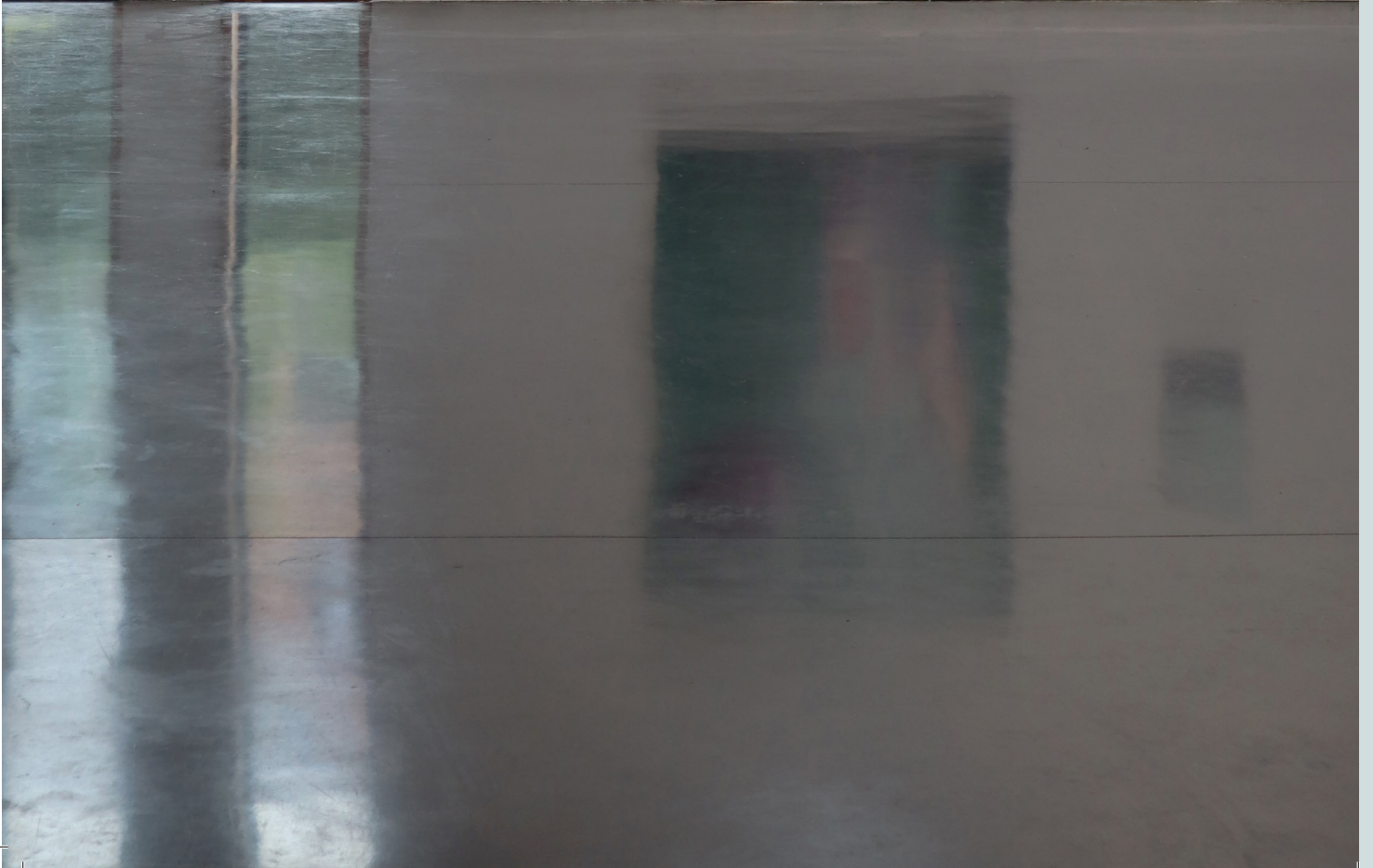
Judit Kristensen och målningen / and the painting
In a Biblical Sense, 2022

Installationsbild / Installation image,
Bildmuseet, 2021

Sitting on a Borderline

Jag blir så otroligt glad av Judit Kristensens målningar. Vi befinner oss i en av de svåraste situationerna i världen just nu. Ukraina, Ukraina, Ukraina. Klimatet, klimatet. Covid-19, Covid-19, Omicron, Omicron. Det är dystopiskt. Svårt att bära. Vaccinationer, avstånd, världens distribution av läkemedel till alla, till vissa, vilka får först, vilka måste ha, vilka får inte och vilka gör motstånd, varför göra motstånd, allt slår mig, med full kraft. Ukraina urlakar mig. Rationalitet, historia, diktatur, demokrati, irrationalitet, vilka strategier, kallt krig, kärnvapen, kärnkraftverk, EU, Nato, solidaritet och militär uppbyggnad. Finland, Sverige, Norge, vi har grannländer, vi är geografi, vi är strategier, världen är kemisk, vad att stödja, vad att solidarisera, hur att överföra, överleva, leva? Jag ser på.

På målningar med Coca-Cola-flaskor, datorer, laptops och möss, ser på hur nya tatueringar görs, gjordes. Tomhetskänsla, törst och romantik som placeras - placerades på ryggen, på ryggarna, armarna, benen, händerna, fingrarna och på halsen, halsarna. Naglar målas, målades, armband sätts på. Vi ville vara vackra, vill vara vackra. Göra oss fina. Förfina oss. Vi dimmade bakgrunderna, censurerade vardagsvisualiteten digitalt på olika sätt vid våra skärmar, i våra sovrum, vardagsrum, kök och korridorer, på laptops, telefoner och paddor. Det är presens och imperfekt, presens och imperfekt, natt och dag, om vart annat, det går så fort. Judit Kristensen är i min vardag, jag är i hennes, jag ges tid att se, inse. Detta. Nu.

Formaten är ofta kvadratiska, självständiga men i serier som tar upp rum, visar rum. Målningar blir rum som fyller rum. Fyller mig med tomrum. Hon jobbar diagonalt, med diagonaler, som hon skevar, och vrider upp mot mig.

Motiven är stilla. Återkommande. Avskilda. Personer, loggor och sängkläder. De blir till symboler av tiden, tidlösa symboler i sammansättningar bundna av tiden, av den tiden. Sammanbundna av längtan, av kärlek, av närmanden, av omsorg, sorg, depression och sökande. Tidsfördriv och långsamhet känns. I ensamhet eller i tvåsamhet, kan vi vara där, kan vi känna igen oss i googlandet, messandet,

LISA TORELL

Tidigare Post Doc
Researcher på konst-
högskolan i Umeå

chattandet, gamandet och streamandet. Jag är, jag finns, jag visar mig här och där, lajkar, superlativiserar, vi är, vi syns, vi finns. Jag ser på och känner igen mig, oss - världen i detta.

Måleriet påminner om Elizabeth Peytons. Det ser skönt slarvigt ut. Vått blandat med torrt. Typ, som att Judit Kristensen har använt en fel, lite billig pensel som inte fångar upp, som ej har möjlighet att sprida ut färgen tillräckligt på den pastelligt turkosa grundmålningen. Slarvigheten, snabbheten, enkelheten blir del av det som uttrycker vardagens vardagskänsla.

Rutinen, rutinerna. Det blir publikt generöst, inbjudande. Att måla känns inte särskilt svårt, även om jag vet att det efter år av träning blivit skicklighet och kompetens så känns det inte så och det är bra. En trebarnsmor kan amma och sminka sig samtidigt. Imponerande, javisst. Men hon kan det för att hon behöver det. Inte för att verka imponerande. Detsamma är det med detta måleriet. Det försöker inte imponera, men det gör det.

Penseldragen är ibland som gjorda med för torra tuschpennor. Filtspetsar det behövs slickas på. Noggrant, envetet, tålmodigt har hon fyllt i färgfälten, streck efter streck, nästan som om hon ritar. Det får mig att tänka på Barbara Walker och hennes teckningar. Torra, detaljprecisa och närvarande, hur det vita liksom sticker ut. Andra fält är gjorda med större penslar, mjuka våta och Edward Hopperlika. Hon varvar. Yogurt och vin. Solida fält med porösa. Platt med djup. Lakan med sovrums Gardin. Människa med rum. De är så oerhört platta alla hennes målningar och just det fyller mig med en sådan 3d-känsla. Jag kan de rummen. Psykologin, vibbarna. Nej, jag kan inte de rummen, jag har aldrig varit där, det är inte mina rum, men jag längtar faktiskt dit.

Detaljer blir egna målningar. Turkost, grönt, lite rött, gult - mellan åska, molnigt och solskensgult. Luften darrar, skärmen darrar. Komplementfärger, synonymfärger, färgerna vibrerar. Bleknar. Är bleka. Kanske nervösa. Det är intimt. Jag är inne i någons sovrums, ligger bredvid, kollar över axeln på någon annans skärm. Vad gör jag där? Varför blev jag inbjuden hit? Hannah Arendt är en återkommande tänkare i mitt liv, jag tänker att det har med det där agiterandet med andra att göra, som hon beskriver så fint i *The Human Condition*, att vi inte behöver varandra för att vi ska gilla varandra, utan att vi

behöver varandra som olikheter, som perspektiv, för att vi ska fatta andra och på så sätt oss själva, också som gelikar. Human condition. Närvaro av andra är viktigt, ofta räcker det att se.

Se och förstå att det nya offentliga också är det gamla vanliga, privata. Hackers, killar, tjejer från olika tonårsrum tar sig in i Ukrainakrisen, i världspolitiken. Det digitala har tagit över. Ditt sovrum är min vardag. Vi behöver spegla oss. I varandra. Se oss och bli erbjudna perspektiv, möjligheter. Konst behövs, dessa målningar hjälper. Jag behöver också få le, vi behöver alla också få le, mitt uppe i allt detta. Som är världen. Där vi är lämnade åt oss själva, absolut utlämnade till varandra. Humor hjälper mig att kunna öppna upp, att kunna tänka. Målningarna är fullproppade av humor. Det finns ett leende i varje detalj, en flirt. Hon retas. Jag tänker att hon, Judit, måste le med ögonen när hon målar, jag tänker att jag har lärt känna henne genom hennes arbeten, att jag känner henne. Sådan har verkligheten blivit. Det jag ser blir mitt, jag applicerar allt på mig själv. Hennes nu blir mitt nu, och plötsligen kan jag se det. Nu. Reflektera över det, drömma och börja förstå det.

Tack.

In a Biblical Sense, 2022

Olja på duk / Oil on Canvas, 130 x 160 cm + 30 x 40 cm

Installationsbild / installation image, Diskus 2022

Sitting on a Borderline

Judit Kristensen's paintings make me incredibly happy. Right now, we find ourselves in one of the most difficult situations in the world. Ukraine, Ukraine, Ukraine. The climate, the climate. COVID-19, COVID-19, Omicron, Omicron. It's dystopic. Hard to bear. Vaccinations, distance, the distribution of drugs throughout the world to everyone, to some, who receives them first, who must have them, who does not receive them and who resists, why resist? It all affects me, with full force. Ukraine drains me. Rationality, history, dictatorship, democracy, irrationality, which strategies?, cold war, nuclear weapons, nuclear power plants, EU, NATO, solidarity and military build up. Finland, Sweden, Norway, we have neighbouring countries, we are geography, we are strategies, the world is chemical, what to support, what to show solidarity with, how to convey, survive, live? I'm watching.

Paintings of Coca-Cola bottles, computers, laptops and mice, watching how new tattoos are made, were made. Feelings of emptiness, thirst and romance that are placed – were placed on the back, on the backs, the arms, the legs, the hands, the fingers and the throat, the throats. Nails are painted, were painted, bracelets are put on. We wanted to be beautiful, want to be beautiful. Make ourselves attractive. Perfect ourselves. We dimmed the backgrounds, censored the everyday visuals digitally in different ways on our screens, in our bedrooms, living rooms, kitchens and corridors, on laptops, telephones and tablets. Present and imperfect, present and imperfect, night and day, one after the other, it goes so quickly. Judit Kristensen is in my everyday life, I'm in hers, I'm given time to see, realise. This. Now.

The formats are often square, independent and in series that take up space, show space. Paintings become spaces that fill space. Fill me with emptiness. She works diagonally, with diagonals that she skews and turns towards me.

The motifs are still. Recurring. Separated. People, logotypes and bedclothes. They become symbols of time, timeless symbols in compositions bound by time, by that time. Connected by longing, love, intimacy, care, sorrow, depression and searching. Pastimes and slowness are felt. In loneliness or in a twosome, we can be there, we can recognise ourselves in our googling, texting, chatting, gaming and

LISA TORELL

Previous Post Doc
Researcher at Umeå
Academy of Fine Arts

streaming. I am, I exist, I show myself here and there, give likes, superlativising, we are, we are seen, we exist. I look on and recognise myself, us - the world, in this.

The painting is reminiscent of that of Elizabeth Peyton. It looks wonderfully sloppy. Wet mixed with dry. It is as if Judit Kristensen has used the wrong brush, a somewhat cheap one that doesn't absorb, that is incapable of spreading the paint sufficiently on the pastel turquoise primer. The carelessness, the speed, the simplicity become a part of that which expresses the everyday feeling of quotidian life.

The routine, the routines. It becomes publicly generous, inviting. Painting doesn't feel especially difficult, even though I know that years of training has been transformed into skill and expertise, it doesn't feel that way and that's good. A mother of three can breast-feed and do her make-up at the same time. Impressive, of course. But she can do it because she has to. Not in order to impress. The same is true of this painting. It doesn't try to impress, but it does.

Sometimes the brush strokes seem to have been made with too dry felt-tip pens. Felt tips that need to be licked. Carefully, stubbornly, patiently she has filled in the fields of colour, line after line, almost as if she were drawing. It makes me think of Barbara Walker and her drawings. Dry, precise and present, the way the white sort of stands out. Other fields are made with larger brushes, soft, wet and Edward Hopper-like. She alternates. Yoghurt and wine. Solid fields and porous ones. Flatness and depth. Sheets and bedroom curtains. People and rooms. All her paintings are so incredibly flat and this is what gives me a 3D feeling. I know the rooms. The psychology, the vibes. No, I don't know the rooms, I have never been there, they are not my rooms, although I actually long for them.

Details turn into paintings. Turquoise, green, a little red, yellow - between thunder, cloudy and sunny yellow. The air trembles, the screen trembles. Complementary colours, synonymous colours, the colours vibrate. Fade. Are pale. Perhaps nervous. It's intimate. I'm inside someone's bedroom, lying next to, looking over the shoulder at the screen. What am I doing there? Why was I invited here? Hannah Arendt is a recurring thinker in my life, I think it has to do with the agitation with others that she describes so nicely in

The Human Condition, that we don't need each other in order to like each other, rather we need each other as differences, as perspective in order to understand others and thus ourselves, also as equals. The Human condition. The presence of others is important, often it's enough to see them.

To see and understand that the new public is also the same old private. Hackers, boys and girls from different teenage rooms enter the Ukraine crisis, the world politics. The digital has taken over. Your bedroom is my living room. We need to see ourselves. In each other. See ourselves and be offered perspectives, possibilities. Art is needed, these paintings help. I also need to smile, we all need to smile, in the midst of all this. Which is the world. Where we are at the mercy of ourselves, completely at the mercy of each other. Humour helps me to open up, to think. The paintings are full of humour. There is a smile in every detail, a flirtation. She teases. I think that she, Judit, must smile with her eyes when she paints. I think that I have learned to know her through her work, that I know her. This is now our reality. What I see becomes mine, I apply it all to myself. Her now becomes my now, and suddenly I can see it. The present. Reflect on it, dream and begin to understand it.

Thank you.

Konstnärens ateljé / The artist's studio

Installationsbild / Installation image
Örnsköldsviks museum och konsthall, 2022

Screen Light and Sky Line, 2021
Olja på duk / Oil on canvas,
120 x 120 cm

◀
Wine and Cheerios, 2021
Olja på duk / Oil on canvas,
120 x 120 cm

Galanty Show, 2021

Olja på duk / Oil on canvas,

120 x 120 cm

Do You Remember Butterfly Wings in Your Clumsy Hands, 2021 ◀
Olja på duk / Oil on canvas,
120 x 120 cm

סולכ ילב ררועתתש בצמ שי מיבנג מע התשת מא

2021

Olja på duk / Oil on canvas,

120 x 120 cm

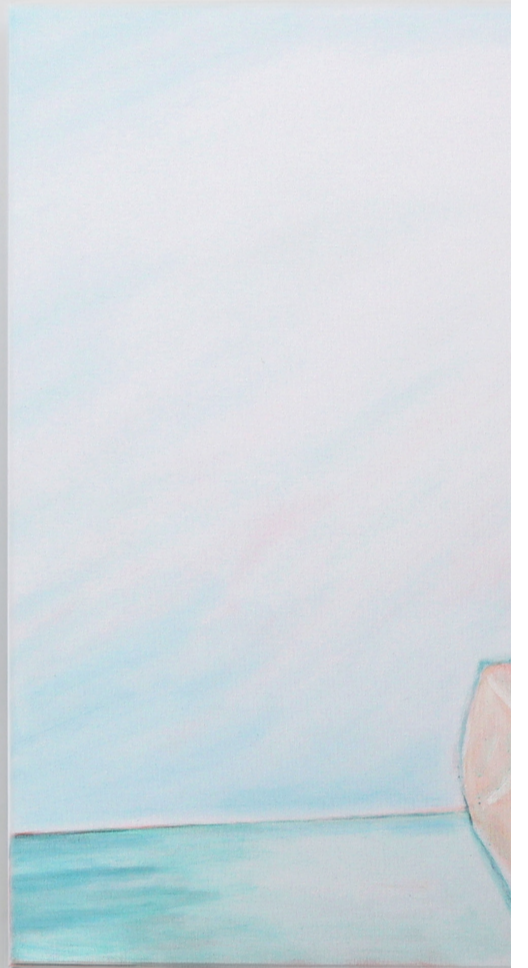

◀
Sitting on a Borderline, 2021
Olja på duk / Oil on canvas,
120 x 120 cm

▶▶
Fireplace (10 Hours) With Crackling Sound 4K, 2021
Olja på duk / Oil on canvas,
100 + 240 x 120 cm

▶▶▶
Green Room, 2022
Olja på duk / Oil on canvas,
120 x 160 cm

▶▶▶▶
Installationsbild / Installation image,
Bildmuseet, 2021

▲
Internet and the Bracelet I got on my Exam, 2021
Färgpenna på kartong / Colored Pencil on cardboard
17 x 17 cm

▲
Viktor, 2020
Färgpenna på utskuren kartong /
Colored Pencil on cut out cardboard
17 x 17 cm

▲
Television and Repoman Poster, 2021
Färgpenna på utskuren kartong /
Colored Pencil on cut out cardboard
17 x 17 cm

▲
Galanty Show, 2021
Färgpenna på kartong / Colored Pencil on Cardboard
17 x 17 cm

▲
Vanitas, 2021
Färgpenna på kartong / Colored Pencil on Cardboard
17 x 17 cm

Galanty Show from Bed 1 & 2, 2021

Färgpenna på kartong / Colored Pencil on Cardboard

17 x 17 cm

Internet, 2021

Färgpenna på kartong / Colored Pencil on Cardboard

17 x 17 cm

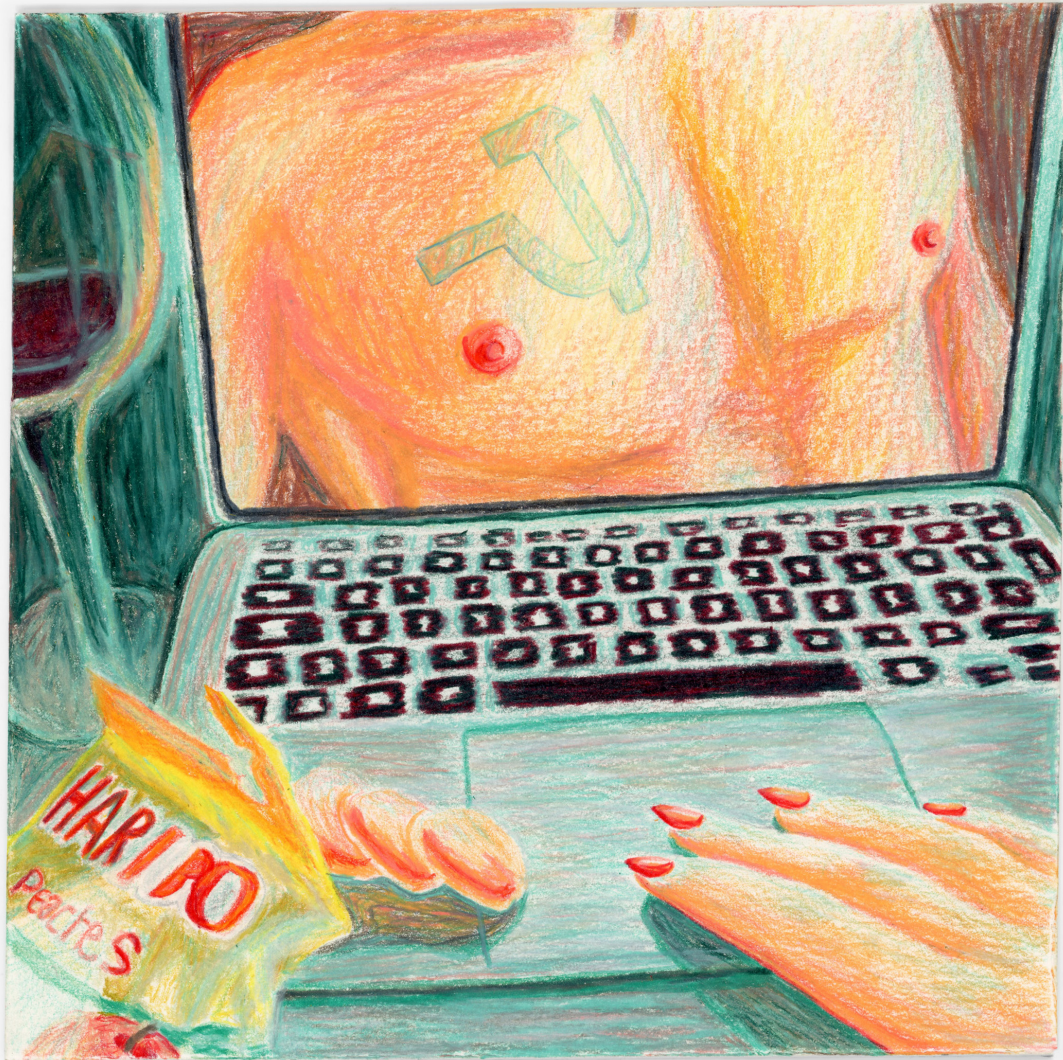

▲
Kitchen at Night, 2020
Färgpenna på kartong / Colored Pencil on Cardboard
17 x 17 cm

▲
Madonna Souvenir and Dishes, 2021
Färgpenna på kartong / Colored Pencil on Cardboard
17 x 17 cm

▲
Haripo, 2020
Färgpenna på kartong / Colored Pencil on Cardboard
17 x 17 cm

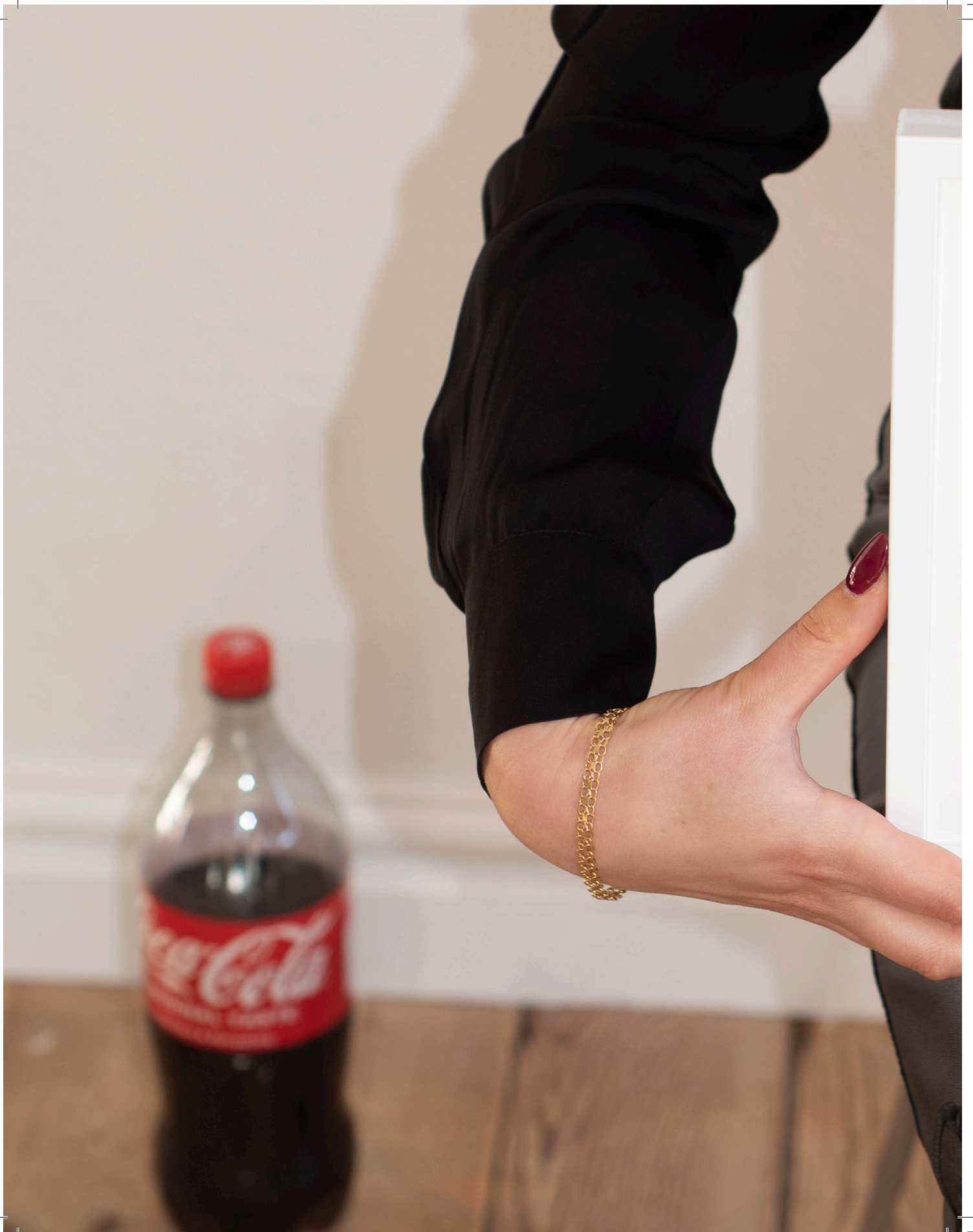
▲
Late Night Drawing, 2020
Färgpenna på kartong / Colored Pencil on Cardboard
17 x 17 cm

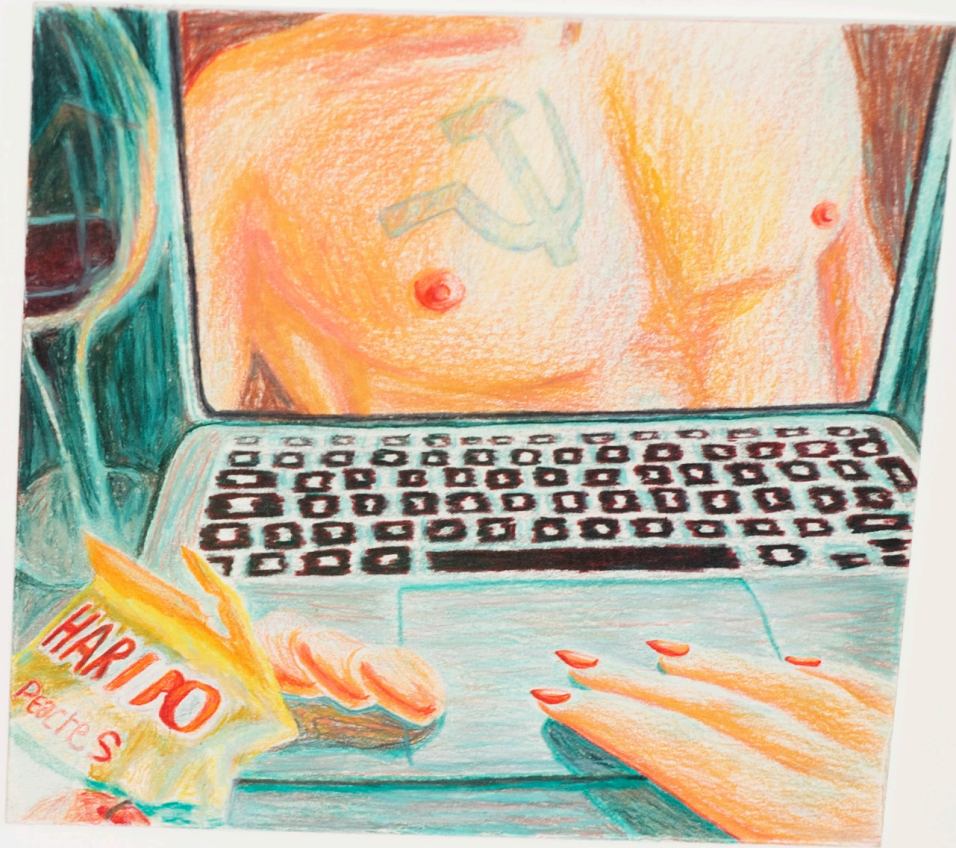

▲
Bird Singing in Early Morning, 2020
Färgpenna på kartong / Colored Pencil on Cardboard
17 x 17 cm

▲
Fra Angelico Poster and Spring Flowers, 2020
Färgpenna på kartong / Colored Pencil on Cardboard
17 x 17 cm

▲
Two Japanese Wrestlers by a Cup Pile, 2020
Färgpenna på kartong / Colored Pencil on Cardboard
17 x 17 cm

▲
Television Light, 2021
Färgpenna på kartong / Colored Pencil on Cardboard
17 x 17 cm

Screen Light and Sky Line, 2021

Färgpenna på kartong / Colored Pencil on Cardboard

17 x 17 cm

Cheerios and Wine, 2020

Färgpenna på kartong / Colored Pencil on Cardboard

17 x 17 cm

▲
Hot Summer Night, 2020
Färgpenna på kartong / Colored Pencil on Cardboard
17 x 17 cm

▲
Nirvana, 2021
Färgpenna på kartong / Colored Pencil on Cardboard
17 x 17 cm

Drawing in Adolph Steens Allé, 2018

Färgpenna på kartong / Colored Pencil on Cardboard

75 x 56 cm

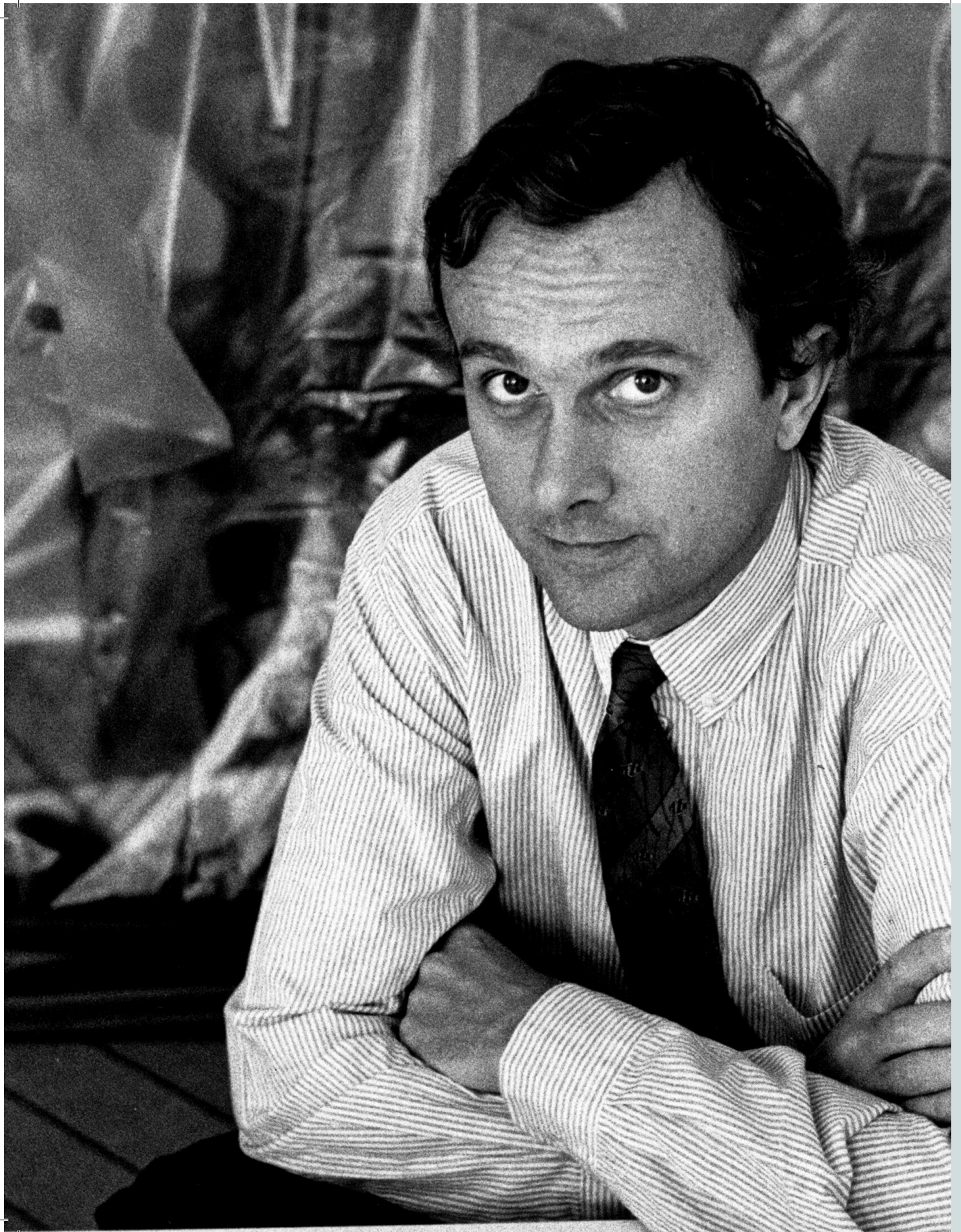

Pine Tree Skyline, 2020
Olja på bård / Oil on board
100 x 100 cm

Om Fredrik

M

ot löftet att aldrig börja röka, fick han på sin 18-årsdag 1000 kronor av sina föräldrar. För pengarna köpte han det grafiska blad av Miró, som fortfarande finns kvar i dödsboets ägo. Därmed lades grunden till Fredrik Roos konstsamling, på sin tid en av världens största privata och värderad till mellan 200 och 400 miljoner kronor vid hans död i juni 1991. Fredrik Roos, eller Figge som han kallades, var Malmöpojken som tidigt lämnade stan. Först ett år i Schweiz, senare internatskola i Sigtuna, därefter studier vid Handels i Stockholm. Han hade lägenheter i Stockholm, Paris och London, där han bodde i många år, och Zug i Schweiz där han var skriven när han gick bort, 40 år gammal. Ändå har han mer än någon annan i sin generation bidragit till att befästa Malmös identitet som konststad.

I barndomshemmet fanns ett stort konstintresse – vid viktigare födelsedagar fick de fyra sönerna alltid ett Picassoblاد i present – och redan i början av 1970-talet började Fredrik Roos att samla systematisk, framför allt amerikansk konst.

För en bredare svensk allmänhet blev han känd när han 1984 köpte Nils Dardels *Den döende dandyn* för 3,2 miljoner kronor. Målningen såldes fyra år senare för 13 miljoner, pengar som investerades i nya målningar av den yngre generation svenska konstnärer, som utgör basen i den nordiska delen av ”The Fredrik Roos Collection”.

Trots att han kom från en av den skånska penningaristokratins dominerande släkter valde han att inte göra karriär inom det familjeägda bankimperiet. Istället skapade han sig av egen kraft ett namn, både inom finans- och konstvärlden. Idag är han kanske ihågkommen, nationellt såväl som internationellt, som grundare av ett privatmuseum, vars betydelse för svenskt kulturliv knappast går att överskatta.

Vad drev honom att bygga upp den stora samlingen? Vad fick honom att investera miljoner i Rooseum? Synen på Fredrik Roos som konstsamlare är splittrad. De flesta som kände honom menar att han drevs till lika delar av ett genuint intresse och insikten att aldrig missa en bra affär. Ändå är det bilden av passionerad samlare som väger över. Han visste vad han ville ha – de amerikanska nyexpressionisterna Julian Schnabel och Jean-Michel Basquiat tillhör dem vars verk han fattade omedelbar kärlek till och genast köpte in.

LILITH WALTEBERG

Tidigare journalist
och galleriägare

Bland svenska konstnärer var Jan Svenungsson, Max Book, Eva Löfdahl och Stig Sjölund några av dem han mycket tidigt investerade i. De bästa konstsamlingarna sägs köpa både med "ögon och öron". Fredrik Roos använde också "mun och näsa".

Hans kärlek till konsten var nästan fysisk och hans aptit på nya verk omättlig. Att handla efter att bara ha sett ett verk på foto, vanligt under 1980-talet, var för honom nästan otänkbart. Han ville se sina inköp i verkligheten, ta på dem, känna den fysiska närvaron av sina investeringar. Till synes outtröttlig, kunde han vid sina återkommande inköpsresor till New York besöka 20-30 gallerier per dag. Han besökte konstnärerna i deras ateljéer och kunde tillbringa timmar i samtal med dem. Han hade total tillit till sitt eget omdöme, ångrade sällan ett inköp och grämde sig aldrig över felinvesteringar.

Ändå, eller kanske just därför, omsatte han då och då sin samling. Verken av de äldre svenska konstnärerna, till exempel Gösta Adrian Nilsson, kretsen kring Dardel och Olle Bærtling, såldes i rätt tid till bra priser. Vinsterna investerades genast i samtidskonst. Han kunde köpa hela utställningar, ibland dagen före vernissagen. Ingen sade nej, när Figge bad om en förhandstitt. För när Fredrik Roos köpte, var det en signal att detta var en konstnär vars verk skulle stiga i värde. Ibland föreföll han så besatt av samtidskonsten, att många glömde att han också var en slipad börsmäklare, som gjort en förmögenhet på aktiehandel och kloka investeringar. Det är lätt att föreställa sig att han i det katedralliknande Rörsväveriet ville ge sin samling en värdig infattning.

Det har också spekulerats i att han ville bygga ett minne över sig själv. Men i den mån det handlade om en hyllning var det till farfar Axel, grundare av Skånska Banken 1935, och även till fadern med samma namn. Fredrik Roos var mycket medveten både om banden till den skånska industrialismens fäder och till familjetraditionen, att verka utan att synas allt för mycket. Han talade sällan om sin egen betydelse för svenskt konstliv, men var omvittnat stolt över Rooseum. Han engagerade sig djupt både i ombyggnaden och i utställningarna – men visste också att ge frihet både åt arkitekter och utställningskommisarieer.

Fredrik Roos funderade aldrig på att bosätta sig permanent i Malmö även om han skaffade sig en övernattningslägenhet i anslutning till Rooseum. Men längtan till rötterna i Skåne blev starkare under hans sista år. När planerna på att skapa ett privatmuseum på Kastellholmen

i Stockholm drog ut på tiden, var det naturligt att se sig om efter en byggnad i Malmö. ”En femstjärnig attraktion med superkvalitet som profil” och med Louisiana i Humlebaek som närmaste förebild, var vad han hade i tankarna när han via sitt företag Parafont 1986 köpte det gamla elverket som stod tomt. Den äldre generationen Roos ogillade starkt namnet Rooseum, eftersom det ansågs strida mot familjens diskreta profil. Med sedvanlig envishet insisterade han och i dag framstår ordleken som en genialisk sammanfattning av två skilda sidor i hans personlighet: å ena sidan konstälskaren och privatpersonen Fredrik Roos, å den andra mecenaten som till nästan vilket pris som helst ville dokumentera en av de viktigaste epokerna inom svensk konst för eftervärlden.

Foto / photo: Lisbeth Westerlund

About Fredrik

On his 18th birthday, his parents gave him one thousand Swedish crowns in return for promising never to take up smoking. He used the money to buy a print by Miró which is still the property of his estate. That marked the beginning of Fredrik Roos' art collection – at the time one of the largest private collections in the world, estimated at 200-400 million crowns at the time of his death in June, 1991.

Fredrik Roos, or Figge, as he was known, was a Malmö boy who left town at an early age. First a year in Switzerland, the boarding school in Sigtuna, the studies at the Stockholm School of Economics. He owned apartments in Stockholm, Paris, and London where he lived for several years, and Zug in Switzerland which was his legal residence at the time of his death at the age of forty. Even so, more than anyone else among his generation, he is responsible for establishing Malmö's identity as a city of art. His childhood home was characterized by a lively interest in art – the four sons always received a Picasso print on major birthdays – and Fredrik Roos began the systematic collecting of art, especially American art, already in the early seventies. In Sweden, he attracted more widespread attention in 1984 with his purchase of Nils Dardel's *The Dying Dandy* for 3,2 million crowns. Four years later, the painting was sold for 13 million crowns – money which he then invested in paintings by the young generation of Swedish artists who came to constitute the basis for the Nordic part of the Fredrik Roos Collection.

Although he was the scion of one of the prominent families of the money aristocracy of Scania, he opted not to enter the family-owned banking empire. Instead he created a name for himself both within the world of finance and that of art. Today he is probably primarily remembered, both in Sweden and abroad, as the founder of an art museum whose importance to Sweden's cultural life is hard to overestimate.

What motivated him to build his vast collection? What drove him to invest millions in Rooseum? The view of Fredrik Roos as an art collector is divided. Most of his friends are of the opinion that he was equally propelled by genuine interest and instinct for a good business deal. It is still the image of a passionate collector that predominates,

LILITH WALTENBERG

Previous journalist
and gallery owner

however. He knew what he wanted – the American neoexpressionists Julian Schnabel and Jean-Michel Basquiat are among those whose work he immediately fell in love with and purchased. Among Swedish artist, he invested early in Jan Svenungsson, Max Book, Eva Löfdahl and Stig Sjölund. The best art dealers are said to buy with their “eyes and ears”. Fredrik Roos also used his “mouth and nose”. His love was almost physical, and his appetite for new works insatiable. He found the idea of buying something after seeing it only in a photo – a procedure common in the 1980s – next to unthinkable.

He wanted to set eyes on his purchases, touch them, feel the physical presence behind his investments. Seemingly inexhaustible, he might visit 20-30 galleries a day during his regular buying trips to New York. He visited the artists in their studios and could spend hours talking with them. He had complete faith in his own judgement, seldom regretted a purchase and never berated himself for bad investments. Even so – or maybe precisely because of this – he turned his collection over from time to time. Works by older Swedish artist such as Gösta Adrian Nilsson, Dardel´s circle and Olle Bærtling were sold at the right time, fetching good prices. He immediately invested the profit in contemporary art. He might buy up a whole exhibition, sometimes the day before the opening. When Figge asked for a preview no one turned him down. For when Fredrik Roos bought something, it was a signal that this was an artist whose work would increase in value. He sometimes gave the impression of being so obsessed with contemporary art that people forgot that he was also a skilled stockbroker who had made a fortune on stocks and wise investments.

It is easy to understand that he saw in the cathedral-like Rörshö Works a suitable frame for his collection. Some also say that he wanted to erect a monument to himself. But if anything, it is to be viewed as a monument to his grandfather Axel, who founded the Bank of Scania in 1935, and also to his father of the same name. Fredrik Roos was well aware of his ties to the fathers of Scanian industrialism and to his own family tradition, to be active without being seen too much. He seldom spoke of his own importance to Swedish art life, but he was clearly proud of the Rooseum. He was deeply involved in the renovation of the building and in the exhibitions – but knew enough to give both the architects and curators free reins.

Fredrik Roos never considered settling in Malmö for good, although he did acquire a pied-à-terre close to the Rooseum. During the last few years of his life his roots to Scania, nevertheless, grew stronger. When the plans for a private museum on Stockholm's Kastellholmen Island stagnated, it seemed a natural thing to look for a building in Malmö. What he had in mind when he bought the old deserted electricity plant through his company Parafont in 1986 was "a five star attraction with first rate quality as it's profile" and modelled most closely on Louisiana Humlebaek. The older generation of the Roos family strongly disliked the name Rooseum, as it was thought to go against the discreet profile of the family. He insisted in his usual headstrong way, and today the word seems as a genial combination of two different sides of his personality: on the one hand the art lover and private individual Fredrik Roos, on the other the Maecenas who shunned no expense in documenting for the rest of the world one of the most important eras of Swedish art.

Tack

ISELIN PAGE

Intendent
/ Curator
Artipelag

Artipelags konstavdelning vill gärna rikta ett stort och varmt tack till Fredrik Roos Stiftelse för ett mycket uppskattat samarbete. Tack till alla konsthögskolor i Sverige för att ni genom era nomineringar ger oss värdefull inblickar av studenternas arbete. Vi önskar även tacka Lisa Torell för hennes insiktsfulla text till katalogen och våra underbara översättare Hans och Karen, för ert arbete med texterna. Och tack Judit, för din hängivenhet till projektet. Det ska bli spännande att följa dig och ditt konstnärskap framöver och vi önskar dig all lycka till.

Thank you

On behalf of Artipelags art department I would like to express our warmest gratitude to the Fredrik Roos Foundation for a much appreciated collaboration. Thank you, all Art Academies in Sweden, for providing valuable insight into the students' work. And thank you, Lisa Torell, for your contributions to the catalog, and of course our wonderful translators Hans and Karen for translating and editing. And dear Judit, thank you for your devotion to this project. We look forward to seeing where the future takes you and wish you the best of luck.

Kolofon / Colophon

Redaktör / Editor

Iselin Page

Grafisk formgivare & Bildredaktör /

Graphic Designer & Image Editor

Samuel Voigt Lind

Översättning / Translation

Karen Diamond & Hans Olsson

Korrektur / Proofreading

Frida Andersson

Tryck / Print

Tallinna Raamatutrükikoda

Bilder / Images

Peter Lundström: s/p 11, 14, 34-35, 47, 48, 51, 52, 55, 56

Viktor Mattsson: s/p 22, 80-81

Bob Hermans: s/p 28

Judit Kristensen: s/p 9, 12, 16, 19, 36, 40-41, 58-59, 60,61, 92

artipelag.se

fredrikroosstiftelse.se

ISBN 978-91-527-2932-8

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that every entry, no matter how small, should be recorded to ensure the integrity of the financial statements. This includes not only sales and purchases but also expenses, income, and transfers between accounts.

The second part of the document provides a detailed breakdown of the accounting cycle. It outlines the ten steps involved in the process, from identifying the accounting entity to preparing financial statements. Each step is explained in detail, with examples provided to illustrate the concepts.

The third part of the document focuses on the classification of accounts. It discusses the different types of accounts used in accounting, such as assets, liabilities, equity, revenue, and expense accounts. It explains how these accounts are organized into a chart of accounts and how they are used to record transactions.

The fourth part of the document covers the journalizing process. It describes how transactions are recorded in the general journal and how they are then posted to the appropriate T-accounts. This process ensures that the debits equal the credits, which is a fundamental principle of accounting.

The fifth part of the document discusses the preparation of financial statements. It explains how the information from the T-accounts is used to create the balance sheet, income statement, and statement of owner's equity. It also discusses the importance of adjusting entries and how they are used to ensure that the financial statements are accurate and up-to-date.

The sixth part of the document covers the closing process. It describes how the temporary accounts (revenue, expense, and owner's drawing) are closed to the permanent accounts (assets, liabilities, and equity). This process resets the temporary accounts for the next accounting period and updates the equity account to reflect the current period's results.

The seventh part of the document discusses the importance of internal controls. It explains how internal controls are designed to prevent errors and fraud, and how they can be used to improve the efficiency and accuracy of the accounting process.

The eighth part of the document covers the use of accounting software. It discusses the benefits of using software to automate the accounting process, such as reducing the risk of errors and saving time. It also provides an overview of the different types of accounting software available.

The ninth part of the document discusses the importance of ethics in accounting. It explains how accountants are expected to act with integrity and honesty, and how they can use their knowledge to help their clients make informed decisions.

The tenth part of the document covers the final steps of the accounting process, including the preparation of the final financial statements and the closing of the books. It emphasizes the importance of accuracy and completeness in these final steps.